

Máme za sebou seznamovačku a první oťukávání.

A teď abychom se dali do práce. I proto jsem já do práce nešla ☐ . A to hlavně proto, že jsem tomu chtěla dát ještě minimálně jeden den - to když půjde všechno hladce a nebo, si to budu muset prodloužit, když to hladce nepůjde.

Naštěstí nastala ta první varianta, tak nebylo nutno nic prodlužovat. Ale i ten jeden den byl takovej docela nabitej. Potěšilo mě, že jsem vstávala do ticha. Že odchod Brtníka v časných ranních hodinách neaktivoval v bábrdlíně nějaký puzení ke stížnostem a všechno to chrápalo do momentu, kdy jsem vstávala.

A kdy zároveň přicházel náš pan Zedník. (to velký zetko tam mám sválně, páč je to - jak víte, močikovej, močikovej pan zedník, takže si nezaslouží být jmenován s malým zetkem ☐ ) . To se nám to rozlučelo, jeden přes druhýho. A stejně tak se i vyřítili ven. Nadšení, že už se konečně něco dělo. A to se teda dělo - byly otevřené vrata, protože pan Zedník přivezl autem matroš. Bylo tedy nutné všechny zase svolat a dostat je domů. Nebo aspoň Bubiškovou, páč ta jak vidí otevřeno, už to pere někam do prostoru a nedbá pokynů jí dávaných. Logicky. Neb jí za á) nezajímají, za bé) je nezná a za cé) je možná krapítek i hluchá, tvrdí Brtník. Já si to zatím netroufám tvrdit. Já si stojím za áčkem a béčkem.

Bylo to kapek náročnější tu hemžící se hromadu ukočírovat a byla jsem ráda, že Rumíček s Taliprtkou zareagovali skvěle a já měla volný ruce pro paní Přišlíkovou. Ač jsem nebyla nijak důrazná, tak se v tom momentě vystíhovala, jak kdyby jí hrozil trest smrti a zamrzla u pana Zedníka. Překvapivý. Čupla jsem si na bobek a vemlouvavým hlasem se snažila tu zamrzlinu rozpohybovat směrem do kůchně, abych je tam mohla všechny zavřít a zároveň se s nimi v klidu přivítat. Uspěla jsem až s piškotkem. Hlavně ale, že jsem uspěla.

Pan Zedník mohl nanositi matroš do Domečku a pustit se do prasé. Já se taky pustila. Tedy vypustila - jsem ohařiska zase ven, protože to už byla brána zavřená a pohyb po zahradě byl bezpečný. Nastalo radostný hlemejždění, ke kterému se po čase přidal i Mouses. Taaak jako s malým zájmem o nás ostatní nakráčel do prostoru a jak on, tak i já jsme testovali, jak se bude chovat Bubrdlína. A dobrý helejte. Chodila za ním a očuchávala mu zadnici. Tak snad fakt dobrý. Žádný náznak agrese. A musím Mousesovi tedy vyseknout poklonu, jak má - (heh na rozdíl od nás dvounožců) - přehled a ví. Já radši ještě situaci jistím. Přeci jen je to

krátkou dobu.

Pak došlo na udílení snídaně a jak jsem psala minule, jest to "čelindž". Neb dvě hejkající a hopíkající krůty, to je něco. Ešče, že ten můj rozmilouš Rumajzlík sedne a trpělivě, velmi trpělivě sedí. ☐ . A po snídani nastal provozní klid na lůžku, neboli já jsem sedla k počítačce a začla sepsovat ty první dojmy do prvního článku, který jste četli minulý týden. Psalo se mi to moc hezky. Jednak proto, že samotnou podstatou to bylo hezký psaní a já mohla psát samý pozitivní věci a druhak proto, že komplet celá smečka spořádaně chrápala a "neotravovala" Skončila jsem kolem poledne, akurát když končil pan Zedník. Dali jsme si spolu kafe a on pak fordil domů.

Já měla v plánu vysmahnout ven a simulovat odchod do prasé. Leč počasí mi do toho hodilo vídlo. Začlo cedit. No tak nic, využijeme to jinak. Zalezu dozadu do přístavby a pustím se do úklidu. To tam taky budou sami a separé. A aspoň uvidím, jestli jsou - nejsou nějaký náznaky nelibosti při odchodu. Nebyly. Řádila jsem s hadrama do té doby, dokud nepřestalo cedit a nevyčihlo sluníčko. Pak jsem se rychle sbalila a vysmahla.

Ale kam? Co tady v naší díře podniknout? Kafárna ešče zavřená! Tak na počtu půjdu. Stejně tam mám balíčky. Enemže počta ešče taky zavřená, že až od tří. No jo vlastně. Tak jsem chvilku klábosila s paní počmistrovou, která se nalézela ne na počtě, ale vedle v kadeřnictví, nebo co to tam je a s nějakou jinou paní tam seděla u kávičky a na cígu. Hovořily jsme na téma jaký byly ty oslavy. A fakt teda škoda, že jsme nešli. Jenže co už, že jo. Cígo mi pak děsně lezlo do nosu (už jsem fakt za ty roky nekouření odvykla), tak jsem se rozloučila a vypadla zase ven.

Zrak mi padl na naši sámošku. Nooo jo! Tam se obvykle nestihnu dostat, páč mají do čtyřech. Tak vyrazim tam! Zacinkala jsem dveřma a oznámila sympatický paní prodavačce, že k ní jdu čistě jen zevlovat. A taky proč. ☐ A hnedle jsme měly téma. Logicky, páč je taky v majetku psa - buldočka. A to buldočka zcela místního, páč si ho koupila tady u nás vzadu ve vsi . A já k mému údivu zjistila, že tady možná máme pěknou množírnu! Páč buldoček je bez PP a buldočkůch a čibab je tam mnógo. Takže to budu muset nějak prověřit a zkusit případně něco dělat. Prozatím jsem tedy dělala drbnu, páč jsme klábosily poměrně dlouho a já při tom nakoupila housky nějaký, kus točeňáka na cvičení, tudleto, támdleto...až jsem měla plnou tašku. Se nám to zevlování kapek prodražilo ☐ Tož jsem pak radši vyrazila dom. S

Tak jdeme na to.

tou těžkou taškou se mi do kopce šlo zcela výborně ☐

Co ale bylo opravdu výborný, byl fakt, že když jsem přicházela domů, bylo tichoučko. Nikdo neřval. Ovšem jen do doby, než jsem strčila klíč do zámku. To spustilo v obou dámách poskakování a povykování. Ale to je povolený, to se může. A já pak mohla Brtníkovi po příjezdu nahlásit, že dobrý a že teda můžu druhý den do prasé, páč Bubrdlína je močikovní, takže to zvládá dobře.

A já doufám, že i všechno ostatní, co nás čeká, budeme fšici zvládat dobře.